

Οι Άγιοι και εμείς

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ας εννοήσουμε των αγίων τα κατορθώματα, ας καταλάβουμε και τα δικά μας ελαττώματα. Κι ας αντιληφθούμε την τεράστια απόσταση που χωρίζει εμάς απ' εκείνους. Ας δούμε εκείνους τους αγίους σαν αγγέλους σαρκοφόρους. Όσον αφορά εμάς, διστάζω, έστω και ανθρώπους να ονομάσω. Κι ας αναζητήσουμε κι ας διερωτηθούμε, από πού προήλθε η τόσο μεγάλη διαφορά, παρ' όλο που «ο Θεός θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι». «Όλοι είναι θεοί και υιοί του Υψίστου». Λέγοντας «εγώ είπα· είστε θεοί όλοι και υιοί Υψίστου», δηλώνει, ότι καλεί τους πάντες σ' αυτό το μεγάλο αξίωμα. Πώς, λοιπόν, εμείς υστερήσαμε τόσο πολύ απ' εκείνους τους οσίους και διαφέρουμε όσο διαφορετικά είναι τα άλογα κτήνη από τη λογική δημιουργία; Εκείνοι πλούτισαν σε γνώση, πράξη, θεωρία, έγιναν πηγές θαυμάτων, μετέχουν σε αγγελικές συναυλίες, σε υπερφυσικά κατορθώματα.

Καταξιώθηκαν να χαίρονται οπτασίες κρυφιώμους, να έχουν παρρησία προς τον Θεό όπως ο γιός συνομιλεί με τον πατέρα του και όπως ο φίλος συνδιαλέγεται προς τον φίλο του. Ο Θεός, γι' αυτούς, είναι πάντα έτοιμος να εκπληρώνει τα θελήματά τους. Μήπως δεν τα είχε όλα αυτά ο μεγάλος Αντώνιος, κι ο δοξασμένος θαυμαστής του Ιλαρίωνας, ο άγιος Παχώμιος κι ο μεγάλος Αρσένιος, ο ισάγγελος Δανιήλ ο Σκητιώτης και ο μαθητής του ιερός Ανδρόνικος; Ο μεγάλος, ανάμεσα στους πατέρες, Ευθύμιος, ο άγιος Σάββας και πάρα πολλοί από τους μαθητές τους και ο παμμέγιστος Ιωάννης της Κλίμακος; Ο θαυμαστορείτης Συμεών και ο συνώνυμός του και συμμετοχος και οι ομότροποι μ' αυτούς Δανιήλ και Αλύπιος;

Και, μεταξύ των ιεραρχών, ο ιερός Χρυσόστομος, ο θεοφάντορας Βασίλειος, ο θεολόγος Γρηγόριος και πριν απ' αυτούς ο θαυματουργός Νεοκαισαρείας Γρηγόριος και Αθανάσιος ο μέγας και θείος Νικόλαος και όλος ο των αγίων κατάλογος, για να μη μακρύνω τον λόγο με πολλούς αριθμούς αγίων; Αν, για μας, είναι βαρύ έργο η αρίθμηση των ονομάτων των αγίων, πόσο πιο δύσκολο είναι ν' αγαπήσουμε, όπως τους αξίζει, τους βίους τους κι αυτούς με πόθο ιερό να μιμηθούμε;

Πώς, λοιπόν, αυτοί, αν και άνθρωποι με σάρκα, πιεζόμενοι από φυσικές ανάγκες, πέρασαν από τη ζωή αυτή κι απόλαυσαν στη διάρκειά της τόση δόξα! Μήπως γεννήθηκαν «εκ των προτέρων» άγιοι κι ήσαν απαλλαγμένοι από τους σαρκικούς πειρασμούς; Κι αν ακόμη κάποιοι γεννήθηκαν έτσι, δεν ήσαν παραπάνω από τέσσερις ή οκτώ. Αλλά ούτε αυτοί, νομίζω, ήσαν εντελώς απαλλαγμένοι των φυσικών αναγκών. Μονάχα οι άγγελοι είναι υπεράνω τέτοιων αναγκών. Όλοι οι άλλοι άγιοι του Θεού άνθρωποι ήσαν υποκείμενοι στις φυσικές σαρκικές ανάγκες. Γιατί, λοιπόν, διαφέρουμε τόσο πολύ απ' εκείνους τους αγίους ανθρώπους, όντες και αυτοί άνθρωποι και μέτοχοι της ίδιας με τη δική μας ανθρώπινη φύση;

Ας πούμε, με τη βοήθεια του Θεού, πως εκείνοι δέχθηκαν τόσο μεγάλη χάρη. Και στη συνέχεια θα βρούμε πως εμείς τόσο πολύ υστερούμε, «γιατί ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις», ώστε να δοξάσει εκείνους κι εμάς να μας ατιμάσει. Αν ανιχνεύαμε την μακάρια οδό, που εκείνοι βάδισαν, οπωσδήποτε θα μπορούσαμε κι εμείς να φθάσουμε εκείνους και ν' αξιωθούμε τα δικά τους χαρίσματα. Εμείς ακολουθήσαμε όχι «τη στενή και γεμάτη δυσκολίες οδό», αλλά «την πλατειά και ευρύχωρη». Τα ολέθρια πάθη, τις σαρκικές ορέξεις, τις σωματικές αναπαύσεις, τις απολαυστικές τροφές, τις γήινες δόξες, την ακράτεια της γλώσσας, την ακράτεια όλων, και των πέντε αισθήσεων, την αμέλεια για την ακρόαση των Γραφών, την αμέλεια της ψυχής, και την παράβαση των θείων εντολών του Χριστού και Θεού μας - υποσχόμενα να αναφερθώ πρώτα στα των αγίων, κι ο λόγος συνέδραμε να ειπώ τα δικά μας...

Εκείνοι φύλαξαν το «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν». Άκουσαν κι έδωσαν προσοχή στην εξήγηση της αγίας Γραφής. «Μετά είπε ο Θεός: Ας δημιουργήσουμε τον άνθρωπο σύμφωνα με την εικόνα τη δική μας και την ομοίωση». Και εξερεύνησαν τί σημαίνει το «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν» και βρήκαν ότι το αρχικό και το λογικό είναι το κατ' εικόνα. Καθ' ομοίωσιν είναι το αγαθοποιό και το αυτεξούσιο. Βασιλεύει ο Θεός σαν κτίστης και δημιουργός όλης της κτίσης, αόρατης και ορατής. Τον άνθρωπο έθεσε ο Θεός να βασιλεύει όλων των δημιουργημάτων πάνω στη γη, και τούτο είναι το «κατ' εικόνα». Ο Θεός είναι το αίτιο κάθε αγαθού. Με κανένα τρόπο του κακού. Ο Θεός θέλει και τον άνθρωπο να αγαθοεργεί, κι όπως είναι νοητό, ν' απέχει από κάθε κακία, κι αυτό είναι το «καθ' ομοίωσιν».